

Arrest

nr. 87 768 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart afkomstig te zijn uit Qalay Safid in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader is een Pashtun en uw moeder een Tadzjiekse. Elf maanden voor uw vertrek leerde u op het trouwfeest van de neef van uw vader, Nasir, een vrouw kennen, Sajia genaamd. Jullie begonnen een relatie en uiteindelijk hebben uw ouders na vijf maanden aan haar ouders de toestemming gevraagd om met haar te trouwen. Dit werd tot twee keer toe geweigerd. Haar vader was een jihadi commandant en haar familie was machtig. Drie maanden later werd Sajia uitgehuwelijkt aan Fawad, iemand van de taliban uit Tagab. Jullie bleven echter een relatie hebben, belden elkaar regelmatig op en spraken sindsdien nog drie keer met elkaar af. De laatste keer was in de tuin van het huis van Sajia. Haar moeder lag ziek in huis en haar vader was weg. Plots kwam Fawad bij haar thuis aan en betrapte jullie. Hij heeft u geslagen waarna u met de hulp van Sajia naar huis kon vluchten. Uw ouders hebben u vervolgens naar de broer van uw moeder in Kaboel gestuurd. Die dag zijn de taliban bij u thuis langsgeskomen en hebben uw moeder geslagen en uw vader ontvoerd.

Twee weken na uw aankomst in Kaboel werd u, wanneer u onderweg was naar het huis van uw oom na een dag in het stadscentrum te hebben doorgebracht, opgewacht door vier onbekenden. Zij sloegen u en beschuldigden u ervan seks te hebben met een vrouw voor het huwelijk. Zij staken u op verschillende plaatsen met een mes waarna ze u voor dood achterlieten. U werd naar het ziekenhuis gevoerd waar u een week verbleef. Daarna ging uw moeder naar de politie om de ontvoering van uw vader aan te geven. Zij hebben vervolgens een onderzoek naar de ontvoering van uw vader gestart. De politie heeft dan geïnformeerd bij de familie van het meisje en sindsdien is ook de politie op zoek naar u vanwege buitenhuwelijkse seksuele contacten met een vrouw. U verbleef na uw ontslag uit het ziekenhuis nog een week bij uw oom en vervolgens bij de smokkelaar die uw oom voor u regelde. U verliet Afghanistan in het voorjaar van 2011 en vroeg op 6 maart 2012 asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een medisch attest, een attest van de politie, en een attest van het ministerie van Binnenlandse Zaken."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw relatie met Sajia gedurende minstens acht maanden dermate vaag zijn dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u de familienaam van Sajia niet te kennen. Ook de naam van haar moeder kan u niet opgeven (CGVS, p. 10 en 11). U weet evenmin van welke etnie haar vader is, noch tot welke stam hij behoort (CGVS, p. 11). Wat betreft het beroep van haar vader zegt u dat hij vroeger een jihadi commandant was maar u kan hier geen concrete informatie over meedelen (CGVS, p. 9 en 12). U kan zelfs niet aangeven bij welke partij of beweging hij was en of hij ooit aan gevechten heeft deelgenomen. Wanneer u verder tot twee maal toe gevraagd wordt om te beschrijven wat voor karakter Sajia had komt u niet verder dan de vage antwoorden dat het een goed meisje is en dat ze een goed karakter heeft. Dit is, gezien jullie gedurende minstens acht maanden een relatie hadden, een weinig overtuigende beschrijving van haar persoonlijkheid (CGVS, p. 11 en 13). Verder verklaart u dat uw huwelijksaanzoek tot tweemaal toe werd afgewezen door haar ouders. U blijkt echter niet te weten waarom zij u hebben geweigerd en er uiteindelijk wel voor hebben gekozen om Fawad met haar te laten trouwen (CGVS, p. 10 en 14). Ondanks het feit dat u ook na haar verloving in contact bleef met Sajia bleek u verder evenmin te weten wanneer het huwelijk tussen Sajia en Fawad zou voltrokken worden (CGVS, p. 15 en 17). Ook met betrekking tot de verloofde van Sajia kan u overigens weinig informatie meedelen. Zo kent u zijn familienaam niet en weet u niet tot welke stam hij behoort. Ook zijn precieze woonplaats – in het district Tagab – is u niet bekend. Evenmin heeft u een idee wat hij als beroep doet (CGVS, p. 13 en 14). Verder kunnen ook bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen betreffende de manier waarop u uw relatie met Sajia verder zette na haar verloving hoewel u wist dat haar verloofde lid van de taliban was (CGVS, p. 18). Wanneer u gevraagd wordt of u geen schrik had dat hier problemen van zouden komen, antwoordt u eerst van niet omdat jullie gewoon 'de mogelijkheid moesten zien' te verkrijgen (CGVS, p. 16). Nogmaals gewezen op het feit dat haar vader een jihadi commandant was – en volgens u altijd gewapend en machtig (CGVS, p. 9) – en dat Fawad banden heeft met de taliban antwoordt u dan plots wel bang te zijn geweest maar dat jullie afspraken op een plaats waar niemand jullie kon betrappen (CGVS, p. 17). Dit weet echter geenszins te overtuigen daar u uiteindelijk afsprak in de tuin van haar huis, zelfs terwijl haar moeder nog in het huis aanwezig was (CGVS, p. 9 en 16). Uit bovenstaande blijkt allerm minst dat jullie voorzichtigheid in acht namen wanneer jullie afspraken. De door u genomen risico's doen in casu verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook uw verklaringen betreffende de manier waarop u met Sajia afsprak toen zij nog niet verloofd was maar jullie desalniettemin op jullie hoede moesten zijn - u had geen toestemming om haar te zien en uw huwelijksaanzoek werd tot tweemaal toe afgewezen -, doen verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u dat Sajia telkens een excuus moest bedenken om het huis te kunnen verlaten, bijvoorbeeld dat ze naar haar tante of naar de moskee ging (CGVS, p. 18). Dat Sajia een bezoek aan de moskee als uitvlucht zou gebruiken om u te kunnen zien, is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring dat Sajia helemaal niet naar de moskee mocht gaan van haar familie (CGVS, p. 16). Tevens verklaarde u ook dat haar jongste broer soms met jullie meeging wanneer jullie afspraken (CGVS, p. 18). U verklaarde in dit verband dat hij amper 4 jaar oud was en van niets wist (CGVS, p. 18), hetgeen echter allerm minst wegneemt dat hij jullie geheime afspraken gemakkelijk, zij het onbewust of onopzettelijk, had kunnen verraden. Opnieuw nam u met andere woorden een risico dat moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw beweerde vrees ten aanzien van de familie van Sajia. Voorts kan er ook nog een tegenstrijdigheid opgemerkt worden in uw

verklaringen met betrekking tot het door u aangehaalde moment waarop u uit Afghanistan bent vertrokken en het ogenblik waarop u de door u aangehaalde fysieke agressie situeert. Zo zegt u dat de lente anderhalve maand voor uw vertrek begonnen was. Indien u zegt dat de lentemaanden hamal, saur en jauza zijn betekent dat dat u in saur 1390 (april-mei 2011) vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 7). Dit valt echter moeilijk te rijmen met uw latere bewering aangevallen te zijn geweest in het midden van de lente en vervolgens nog twee maanden na uw ontslag uit het ziekenhuis in Afghanistan te hebben verbleven alvorens uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p. 19 en 20). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde medisch attest dat u gehospitaliseerd werd op 2 jauza 1390 (23 mei 2011), wat dan weer zou betekenen dat u Afghanistan uiteindelijk pas in assad 1390 (juli-augustus 2011) zou hebben verlaten. Dergelijke onsamenhangende verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit. U verklaart ook nog dat u regelmatig met Sajia belde tijdens jullie relatie. Wanneer u dan gevraagd wordt om het telefoonnummer van Sajia op te geven zegt u dat het in uw gsm is opgeslagen maar dat die in Afghanistan ligt. Later zegt u echter opeens dat haar telefoonnummer in uw gsm-kaart is opgeslagen en dat u die in Turkije bent kwijtgeraakt. Nochtans zei u eerder dan weer uw gsm niet te hebben meegenomen uit Afghanistan omdat uw gsm-kaart niet werkt in België (CGVS, p. 15). Dergelijke onsamenhangende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Tot slot dient er ook nog gewezen te worden op het merkwaardige feit dat u – een jaar na uw vertrek – nog steeds geen concrete informatie kan mededelen over de situatie in Afghanistan met betrekking tot uw problemen ondanks herhaalde contacten met uw moeder (CGVS, p. 5). Zo weet u zelfs niet of er al dan niet een regeling is getroffen tussen uw familie en de familie van Sajia en van Fawad (CGVS, p. 21). Het geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van uw beweerd buitenhuwelijkse relatie met Sajia en uw daaruit voortvloeiende problemen met haar familie en de Afghaanse autoriteiten.. Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd problemen vindt tevens verder ondersteuning in het feit dat er eveneens ernstige twijfels rijzen bij uw beweerd recent verblijf - tot aan uw vertrek uit de regio begin 2011 – in het district Mahmoud Razi van de provincie Kapisa. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt welke districten er in de provincie Kapisa liggen, komt u niet verder dan Tagab en Nijrab. Ook Koh-e Band, Kohistan Hese Awal, Kohistan Hesa Duwum en Alasai zijn echter districten in Kapisa. Wanneer gepeild wordt naar de districten die grenzen aan het district Mahmoud Razi zegt u opeens zelfs niet te weten wat een district is (CGVS, p. 22). Wat betreft de provincies die grenzen aan uw provincie geeft u Kaboel, Parwan en Pansjer op (CGVS, p. 22). De provincie Laghman grenst echter ook aan Kapisa. Van iemand die tot de twaalfde graad naar school is geweest kan nochtans verwacht worden dat hij dergelijke elementaire geografische kennis bezit (CGVS, p. 7). Verder beweert u dat er in de laatste jaren voor uw vertrek geen overstromingen zijn geweest (CGVS, p. 8 en 22). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in de zomer van 2010 zware overstromingen zijn geweest in Afghanistan. Ook de provincie Kapisa werd getroffen, door wat de zwaarste overstromingen van de laatste 80 jaar in de regio worden genoemd. Dat u hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn is zeer merkwaardig, zeker gezien uit bovenvermelde informatie blijkt dat Kapisa een van de zwaarst getroffen gebieden was en dit uiteindelijk nog geen jaar voor uw vertrek in de lente van 2011 voorviel (CGVS, p. 7). Ook wat betreft recente incidenten met de taliban in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan kan u geen overtuigende verklaringen bieden. U stelt ter zake weliswaar dat er geen oorlog was waar u woonde maar dat er in het district Tagab wel veel oorlog is. U kan hier vreemd genoeg echter geen enkel concreet voorbeeld van geven. Gevraagd om uw stelling te concretiseren antwoordt u louter opnieuw dat er veel oorlog is in Tagab (CGVS, p. 22 en 23). Er dient echter gewezen te worden op informatie op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt er bijvoorbeeld in Tagab in maart 2011 – kort voor uw vertrek – vier kinderen zijn omgekomen en drie gewond door een mijn, gelegd door de taliban. In december 2010 – enkele maanden voor uw vertrek – werden meer dan 20 taliban gedood bij een luchtaanval door de coalitietroepen in Tagab. In december 2009 werden in Tagab twee Franse journalisten ontvoerd samen met een Afghaanse tolk en chauffeur. Verder zijn er in november 2009 14 burgers omgekomen bij een raketaanval op een markt in Tagab. Dat u geen enkel concreet voorbeeld weet op te geven doet dan ook enigszins verbazen. Tot slot blijkt u nog nooit gehoord te hebben van Abdul Jamil, een voormalig hoofd van de politie van de provincie Kapisa. Nochtans zegt u zelf dat het hoofd van de politie verantwoordelijk is voor Mahmoud Razi, samen met de gouverneur en de vicegouverneur (CGVS, p. 22). Er kan dan ook verwacht worden dat u enigszins op de hoogte bent van wie er aan de macht is in uw district. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk nog enig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Derhalve kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet weerhouden worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. Integendeel, u verklaarde zelf uitdrukkelijk dat er in uw regio geen oorlog is (CGVS, p. 22). De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde taskara, medisch attest en attesten van de politie en het ministerie van Binnenlandse Zaken doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Wat betreft het door u neergelegde medisch attest, waarvan de datum zoals reeds vermeld niet overeenstemt met uw verklaringen ter zake, dient er tot slot nog op gewezen te worden dat dit onmogelijk uitsluitsel kan geven over de concrete oorzaak en omstandigheden waarin de erin vermelde verwondingen opgelopen werden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas. Hij stelt dat Afghanen op een andere manier omgaan met het concept tijd, zodat het aannemelijk is dat hij bepaalde gebeurtenissen niet aan een bepaalde dag of maand kan vastknopen. Hij wijt het feit dat hij bepaalde details niet kan meedelen aan stress tijdens het gehoor, aan wantrouwen ten aanzien van de overheid en aan de trauma's die hij in Afghanistan heeft opgelopen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij meer kan vertellen over zijn relatie met Sajia en dat het weinig aannemelijk is dat hij zoveel risico's heeft genomen. Bovendien heeft verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd, onder meer over het ogenblik waarop hij Afghanistan heeft verlaten en over het ogenblik waarop hij werd aangevallen. Verzoekers betoog dat Afghanen op een andere manier met het concept tijd omgaan, volstaat niet als verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Aangezien het hier om belangrijke gebeurtenissen in een mensenleven gaat, mag immers worden verwacht dat verzoeker ze in de tijd kan plaatsen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij getraumatiseerd is, waardoor hij moeite heeft om zich dingen te herinneren.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat burgers in het district Mahmood Raqi op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze vaststelling niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregels bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER